

CSERKÉSZÚTON

Afrikában

Gépünk hatalmas félkört irt le a kéken csillogó tuniszi öböl felett, s átrepülve a kétezer éves Karthágó romjai felett, lassan leereszkedett a repülőterre. "Vajjon fog-e ránk várni valaki?" - kérdeztük egymástól mi négyen magyar cserkészvezetők, akik a hollandiai cserkésztestiszi világkonferenciáról most a pánerab jamboreera igyekeztünk. Kérdésünkre csakhamar választ kaptunk, mert a gép ablakából kinézve, máris láttuk a felénk igyekvő Kormos Pista franciaországi magyar rajvezetőt.

"Tyű! Micsoda meleg van itt!" - mondotta Feri, arcát törülgetve, amint kikészülődünk a gépből. Valóban, a nap forrón tüzött le ránk és a 40 fokos meleget még fokozta a Szahara sivatagból jövő száraz déli szél. Nem kétséges, valóban meleg éghajlatra kerültünk.

A tuniszi cserkészek küldöttsége is várt már bennünket, s rövidesen azután gurultunk a város felé, mégpedig a régi arab városnegyedbe, a Medinába, hogy végül is a Rue Bou Khris szűk sikátorában megálljunk az egyik tuniszi cserkészcsapat fehérre meszelt, terraszos, arab stílusú otthona előtt. Burnaszos és fezes arabok szaladtak elő kíváncsian érkezésünkre, s a kapualjakból és ablakból lefátyolozott arab asszonyok és leányok kandikáltak ki ránk. Csupán szemük csillogott ki a fehér fátyol alól.

érezzük magunkat.

"Nicsak! Német hátizsákoki!" - kiáltotta Csaba, amint az egyik szobába benézett. "Fiuk, fenn az emeleten meg

alighanem svájciak vannak." - ujságolta Zoltán, aki azonnal felfedező körutat tett az épületben.

"Merhaba! Merhaba!" - hangzott fel az "Istenhozott" arab nyelven, ahogy egy-egy új cserkész érkezett, s aztán francia tudásunkat előszedve próbáltunk új házigazdáinkkal összeismerni. Időnként egy angolul, vagy németül beszélő arab fiú is előkerült. Gyors mosakodás után, máris elindultunk a "Les Eclaireurs Tunisiens" főhadiszállása felé, hogy a jamboreera való kijutásunkat elintézzük.

A főhadiszálláson Mohamed Triki szövetségi titkár fogadott bennünket, aki sorban bemutatott az ott levőknek. Legkönnyebben a szudáni cserkészek vezetőjének nevét jegyeztük meg, olyan érdekes volt számunkra. Abd El Gadir Abd El Saleem El Hag-nak hívták, s azonnal meghívott táborukba, hogy találkozzunk azzal az öregcserkessel, aki 1933-ban résztvevett a gödöllői jamboreen.

Ideiglenesen a rovercserkész al-táborba osztottak be bennünket, s közöttük velünk a vonat indulásának idejét. Egy teljes esténk volt még Tuniszban, s ezt erre használtuk, hogy végigjártuk a pálmafákkal szegélyezett széles főutcat, bekukkantottunk a bazárba és a kávéházakba, ahol vörös fezzel a fejükön nemzetközi viseletbe öltözött arabok szurcsolták a kávé és

teát. Sok volt az európai is, főleg franciák.

Szállásunkra visszatérve, ismét meglepetés ért bennünket, mert előke-rültek a német hátizsákok tulajdonosai, a karlsruhei "Staum Orion" cserkészei. Vezetőjük, Richard Wunsch, annakidején mint 13 éves újonc, szintén megjárta Gödöllőt és nagy volt a barátság. Fenn a tetőtérreazonon a svájci csapat tagjai már hálósáokban voltak, megérkezésünk-re azonban előbujtak és pizsamában nyűszögtek körülöttünk. Sajnálták, hogy másnap már vissza kellett indulniuk Svájcba, azonban 3 hetes afrikai turá-juknak végére értek.

"Kusz-kusz" ebéden a kuweiti arabokkal
Bir El-Bay olajfái alatt.

A Diesel-mozdonyos vicinális ak-korákat dudált, mint egy óceánjáró ha-jó. Fehérre meszelt házak, mecsetek és olajfaligetek mellett suhantunk el. A nap égetően tüzött, s mi állva utaz-tunk a 20 km-re lévő Bordj Cedriáig, a 3-ik Pánerab Jamboree rover altáborába. Időnként egy-egy kecske kinyújtotta nyakát az ülés alól és végignyalta láb-szárainkat. Az arabok kíváncsi tekin-tettel és szótlanul néztek bennünket.

Fogadtatásunk a rover- táborban rendkívül barátságos volt. Azonnai ki-jelöltek egy sátrat számunkra. Csak épp annyi időnk volt, hogy lerakodjunk és egy kicsit körülnézzünk az olajfa és fenyőligetben, aztán indulniunk kellett a megnyitó ünnepélyre. Közben vágya-kozva nézegettünk a közelben kéklő, csillogó tengerből csalogató hulláma-ira.

Mint vendégek, a diszemelvényen kaptunk helyet, ahol Borguiba tuniszi államelnök ült, az arab államok nagy-követeivel és miniszterekkel körülvéve. A cserkész-előkelőségek között volt Spry tábornok is, a Nemzetközi Cser-késziroda igazgatója és Mr. Ali El Den-dachi, az arab világ cserkészmegbizott-ja. Velük már előző nap is találkoztunk, s újból elbeszélgettünk a magyar jubileumi táborokról, a hollandiai In-debáról, valamint afrikai terveinkről.

Jókívánságaikkal és aláírásaikkal di-szították emlékkönyvünket.

A 12 résztvevő arab ország 3000 cserkészének szin pompás felvonulása ál-vezetes látványt nyújtott és nagy ér-deklődéssel néztük a számunkra új és szokatlan egyenruhákat, fejdíszeket és zászlókat. A felvonulásra a leánycser-készek is eljöttek 60 km-re lévő altá-borukból. A leánycserkészlet azonban az arab világban meglehetősen új dolog és nem minden országban sikerült még be-vezetni.

Mialatt a felvonulást néztük, a marokkói cserkészek egyik vezetője lé-pett hozzánk és meghívott teára, amit a felvonulás után táborukban szertar-tásoson el is fogyasztottunk. A tea, a-mit egyszerre két kannából csurgattak megaszról üveg poharakba, /az egyik kan-nából sűrű tea, a másikkal forróvíz jött/ nagyon édes volt és ánizzsal fű-szergették.

A megnyitó után nem sokkal tudtuk meg, hogy a táborparancsnokság a rover altáborból Bir El-Beybe helyezé el ben-nünket, ahol a főtábor volt 2200 cser-késsel. Így hát megint összecsomagoltunk és lejelentkeztünk új táborhe-lyünkre. A legkedvesebb fogadtatást itt Líbia és Kuwait cserkészei nyuj-tották. Mindkét kontingenshez kitűnő ajándékeveleink voltak a hollandiai In-debáról. Az ajándék hatására például a kuwaitiak egészen odavoltak és test-véreinknek fogadtak bennünket, ami azt jelentette, hogy a jamboree végéig az ő vendégeik voltunk.

Igy kerültünk az olajfák alatt kiterített gyékényszőnyegek mellé, hogy az arabok nemzeti eiedelét, a kus-zuszt megkössöljük. A nádból és pálmá-rostokból pazarló megépített őrsi tá-bor előtt terítették meg az "asztalt". Hátterben a sátrakkól nappalra szel-lőzni kiakasztott ruhák lógtak festői elrendezésben.

Hogy a kusz-kusz miből van eiké-szítve és hogyan eszik, azt érdemes részletesen leírni.

/Folyt.köv./